

DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC

DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC
Thơ ĐẶNG KIM CÔN

Bìa: Uyên Nguyên Trần Triết

Tranh bìa: Đinh Cường (Đốm Lửa)

Phụ bản: Đinh Cường, Tống Phước Cường,
Đặng Kim Côn, Bạ từ.

Nhạc: Trần Quang Lộc; Vũ Vĩnh Phúc; Vĩnh Điện

Dàn trang: Đỗ Huỳnh Đăng Ngọc

Nhân Ảnh xuất bản 2026

ĐẶNG KIM CÔN

Dưới Trời

Dạ Ngọc

thơ

(Tái bản, hiệu đính và bổ sung)

Nhân Ảnh

2026

Em Không Qua Cầu Sáng Nay

Giả dụ sáng nay trời không mưa
(Hôm qua là chút nắng lừa thừa)
Ta đứng bên trong rào gai kẽm
Sao sông chỉ thấy một bên bờ

Hôm qua có tiếng bước qua đây
Bóng ngã theo tà áo gió lay
Không biết ta nhìn, sao bước vội?
(Ta thấy mắt em cười... mây bay)

Ta đợi em từng vạt nắng phai
Mỏi mòn Bàn Thạch cầu ngăn hai
Đồn ta thao thức canh đêm mộng
Bất chợt cơn mưa sáng... quá dài.

Là em không qua cầu sáng nay
Là nụ cười ai quên vén mây
Mưa dày hơn lớp rào gai kẽm
Lỡ như ngày mai còn mưa bay?

Bàn Thạch, Phú Yên Mùa thu 1974

Mắc Mớ

*Mắc mớ gì nhận ra nhau sau cuộc bể dâu này,
không phải mũi tên xưa đã rơi theo hồng thủy?
lúc ta về thăm nơi đóng quân năm cũ
đôi mắt bên ngoài rào thép gai như còn lúng liếng đâu đây*

*Nếu lỡ ta không cố tình đón xe bên em đang ngồi may
làm sao nghe câu, thuở ấy có chi là xa lắm,
ánh mắt ảm giầu sau làn vải mỏng
cũng thế mà, em vẫn ngồi với anh nơi đây.*

*Dòng sông kia mùa đây mùa cạn
nước đi, nước về, cây cầu nào hẹn,
mắc mớ gì trong đống tan hoang đôn xưa bên cầu
bỗng hiện lên em?*

Tuy Hoà, Phú Yên Tháng 7-1978

Một Nhánh Sông Trời

*Sẽ bắt đầu những chiều thứ bảy
Ngõ vắng không, đâu bước anh về
Mất mờ đục (như trời bên ấy?)
Trông ra đường chiều xuống lê thê.*

*Em sẽ ngồi chống tay mê mải
Nhìn ngược xuôi từng chuyến xe qua
Không chở nổi trái tim khắc khoải
Đã khóc đầy bóng tối đêm qua.*

*Sẽ bồi hồi vào ra, lên xuống
Thôi hiên xưa môi ai mắt ai cười
Bên căn gác đầu hiu trắng muộn
Em thần thờ trông ánh sao rơi.*

*Thôi đâu nữa hương cau gió thoảng
Trên môi xưa ngào ngạt trao tình
Trong mắt xưa đêm không mong sáng
Hạnh phúc hồng trên má long lanh.*

*Sẽ đêm đêm dưới trời dạ ngọc
Sân buồn thiu hắt bóng ngậm ngùi
Em lặng nhìn giòng sông nước đục
Tiễn qua hồn một nhánh sông trôi.*

*Mai một mình em qua cầu sớm
Thở hơi sông lành lạnh lòng em
Hỏi con nước theo giòng sông cuốn
Khi xa nguồn ai nhớ ai quên?*

Tuy Hoà, Phú Yên Tháng 7-1978

Vọng

(nhạc: Vọng, Vũ Vĩnh Phúc phổ)

Hãy cất cao cùng ta tiếng hát
Giữa tháng ngày đỏ máu Ki Tô
Giữa Đồi Sọ ngàn cân thập tự
Rộn tin mừng xuống Bethlehem xưa.

Ở nơi này vời trông nơi ấy
(Mắt em như ngòi giữa trời cao)
Giữa rặng rờ trái tim mùa vọng
Mơ thiên đường trong mấy lớp rào cao.

Cũng trái tim nhỏ bé nơi xa
Gởi về em đất trời mong đợi
Nghe yêu thương ngọt nồng bóng tối
Vọng tin mừng và vọng ngày mai.

Trại tù A30

Tuy Hòa, Phú Yên Tháng 12-1978

Vọng

Thơ : Đặng Kim Côn

Nhạc : Vũ Vinh Phúc

Hãy cất cao cùng ta tiếng hát Giữa tháng
...lên mạch nguồn suối mát Hãy lắng

ngày đó máu Ki - Tô Giữa rất
hồn chờ dâng Thiên sai. Chúa sẽ

thánh trái tim mùa vọng Đón tin
đến cứu tinh nhân loại. Hãy đón

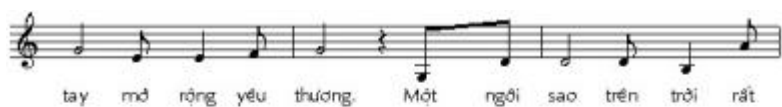

mừng xuống Bê - Lem xưa... Hãy ngược...

đường đón Chúa ngồi hai.

Này tim em, tim anh, tim chị... Hãy giang

Giáng Sinh Lặng Lẽ

(nhạc: Giáng Sinh Lặng Lẽ,
Vũ Vĩnh Phúc; Vĩnh Điện phổ)

Giữa đêm này Chúa xuống lòng anh
Trong gian phòng lạnh lùng rất tối
Không tiếng hát, không đàn nhạc trời
Một mình anh nằm lặng cầu kinh.

Giữa đêm này một ngôi sao sáng
Dẫn anh về Jerusalem
Xin quì bên hang đá Bethlehem
Tôn vinh Chúa hài đồng xuống thế.

(Em đang về giáo đường dâng lễ
Có nguôi quên phút chốc, tình đau?
Đêm vô cùng, đêm xưa vẫn đó
Em vẫn quì như thuở bên nhau).

Em đang quỳ lẻ loi bên Chúa
Nhớ vô cùng Đêm Thánh năm xưa
Xin Ông Cao xuống cùng nhân thế
Trong tường cao, ngời sáng giấc anh mơ

Giữa đêm này Chúa xuống trần gian
Trong tim anh rục rĩ thiên đàng
Sao em khóc giữa niềm mong đợi
Đón tin mừng, nước mắt có bình an?

Giữa đêm này hai đứa hai nơi
Dâng ước mơ nhỏ bé lên Người
Nguyện xin cho an bình nhân thế
Xin tiếng cười ngăn nước mắt rơi

Giữa đêm này hai đứa hai nơi
Nhưng có lẽ cùng chung lời nguyện
Câu xin Cha ở với mọi người
Vói em, vói anh, vói ngày mai đến.

Nơi anh ở, không lời chúc tụng
Nhưng tràn đầy ơn Chúa trong tim
Đất trời anh thời gian mờ mịt
Đã tới chưa em, giờ nửa đêm?

Trại tù A30

Tuy Hòa, Phú Yên 24-12-1978

GIÁNG SINH LẶNG LẼ

Thơ : Đặng Kim Côn

Nhạc : Vũ Vĩnh Phúc

Đêm nay Chúa xuống trong lòng anh, trong gian

phòng này rất tối. Không tiếng hát không giàn nhạc trời Một mình

anh nằm lặng cầu kinh. Lung linh trên bầu trời một vì sao sáng trong

đêm dẫn anh về Je - ru - za - lem, dẫn anh về Je - ru - za - lem.

Đêm nay khắp tỉnh cầu vịnh danh Chúa trên trời tử ngời

cao xuống thế ban tin mừng nơi nơi... Đêm

nay chắc bây giờ em đi lễ nhà thờ Lẽ loi

quỳ bên tượng Chúa nhớ đêm vô cùng năm xưa.

Giữa đêm này Chúa xuống nhân gian, trong tim

anh rục rĩ thiên đàng. Sao em khóc giữa niềm mong

đôi? Đón tin mừng nước mắt có bình an? Giữa đêm

này hai đứa hai nơi dang ước mơ nhớ bé lên

Người Nguyễn xin cho yên bình nhân thế, Luôn tràn

dây ơn Chúa trong tim.

GIÁNG SINH LẶNG LẼ

Thơ : *Dòng Kim Cốt*

Nhạc : *Vĩnh Điện*

BOSTON

The musical score is written in treble clef with a 3/4 time signature. It consists of six staves of music. The lyrics are written below the notes. The score includes dynamic markings such as *f* (forte) and *sfz* (sforzando), and articulation marks like slurs and accents. The lyrics are in Vietnamese and describe the Christmas season with a focus on silence and reflection.

Giữa đêm này Chúa xuống trong lòng anh. Trong gian
phòng lạnh lùng rất tối. Không tiếng hát, không tiếng đàn nhạc trời. Một mình
anh nằm lặng cầu kinh. Giữa đêm này, một ngôi sao sáng. Dẫn anh
về Je - ru - sa - lem. Xin quý bên hang đá Beth - le hem. Tôn vinh
Chúa Hài Đồng xuống thế. (Em đang về giáo đường dâng
lễ. Có người quên phút chốc, tình đau. Đêm vô cùng, đêm xưa vẫn

dó. Em vẫn quý như thuở bên nhau). Giữa đêm này Chúa xuống trần
 gian. Trong tim anh, thiên đàng rực rỡ. Sao em khóc giữa niềm mong
 đợi. Đón tin mừng, nước mắt có bình an? Giữa đêm này hai đứa hai
 nói. Nhưng có lẽ cùng chung lời ước nguyện. Cúi xin Cha ở với mọi
 người. Với anh với em, với ngày mai sẽ đến. Nói anh
 ở, không lời chúc tụng. Nhưng đầy ơn Chúa ở trong tim. Đất trời
 anh, thời gian mở mịt. Đã tới chưa em, giờ nửa đêm?

Mùa Xuân Thăm Nuôi

...Trên vàng nắng, dưới vàng hoa
Vườn xuân hàm tiếu ong ra bướm vào
Dưới tường cao, trên trời cao
Mắt ai đắm đắm bên rào thiết tha
Tùng vòng gai kềm nở hoa...

Trại tù A30

Tuy Hòa, Phú Yên Tết 1979

Thăm Nuôi

(nhạc "Thăm Nuôi", Vĩnh Điện phổ)

Anh đã nợ em
thời gian
hồn
xác
một nửa đời mất mát
một nửa đời nát tan
sao còn bắt anh vay một nửa đời còn lại?

Có khi sẽ không thấy anh về
Có khi vác luôn khối nợ đi về phía bên kia
Em không cần đòi nhưng lại buồn, lại khóc
Để anh nặng thêm nợ đời sau

Lau nước mắt
Nhìn rõ hình hài hôm nay
Nhớ rõ hôm nay,
Lỡ như có một ngày!

Em về đi
Tháng sau
Thôi đừng đến nữa

Trại tù A30
Tuy Hòa, Phú Yên Tháng 2-1979

THĂM NUÔI

Thơ : Đặng Kim Cờn

Nhạc : Vinh Điện

BOSTON (tha thiết)

Anh đã nợ em, thời gian và hồn xác. Một nửa đời mắt
mắt, một nửa đời nát tan. Sao em còn bắt anh vay một nửa
đời còn lại? Có khi sẽ không thấy anh về, có khi mắt
tâm đi về phía bên kia. Em không cần đòi nhưng em lại buồn lại
khóc. Để anh gánh nặng thêm món nợ này đến kiếp sau.
Hãy lau khô nước mắt, nhìn rõ hình hài hờn nay. Lỡ như có một
ngày, lỡ có một ngày. Thôi nghe em, em về đi, tháng
sau xin đứng đến nửa. Thôi nghe em, thôi nghe em, em về đi!

DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC

**Bà Bích Ngọc, Phu nhân của Nhà thơ Đặng Kim Côn,
Người lưu giữ và chịu trách nhiệm xuất bản
Dưới Trời Dạ Ngọc tại Festival Biển Nha Trang
tháng 06/2011**

Nhà văn Nguyễn Lê Uyên
BI KHÚC CỦA KẺ LƯU ĐÀY

V

õ Phiến nói: “Cầm bút là cầm bất hạnh” *.

Trong trường hợp này, với Đặng Kim Côn thì thơ ca của ông là tiền đề cho những bất hạnh kia, hay chính những bất hạnh trong cuộc sống đã làm bật ra dòng thơ miết nỗi đau lên “kè đá”, khi mà ông bị bắt lần thứ hai, với tội danh “nhen nhóm phản động và tổ chức ám sát cán bộ”.

Hai lần đi tù cách nhau không xa. Lần trước vào tù không có bản án; lần sau là hành động khủng bố trắng trợn về mặt tinh thần và thể xác. Và, dẫu ngồi tù cách nào đi nữa thì tự do chỉ còn là chiếc bóng chập chờn ngoài song sắt, là sự tước đoạt mọi hành động và tư tưởng của con người! Ông đã gánh chịu thân phận của kẻ lưu đày trong nhiều ngày liền năm tháng.

Chênh vênh trong nỗi nhục nhằn, ông đã gượng dậy và bước tới, như Phùng Quán từng thú nhận

trong những năm tháng đen tối nhất cuộc đời: “Có những phút xao lòng/ Tôi vịn câu thơ đứng dậy”. Và, Đặng Kim Côn cũng thế, trong tù ngục, ông tự trấn an, vỗ về mình bằng chính những dồn nén, bật ra bằng ngôn ngữ thơ ca:

*Cửa song còn sắt im lìm
Chân tê điếng đuổi theo niềm đau quay
Chén cơm lưng, độn ngô đây
Muồng canh đen mặn đỏ ngày ghen trời*

Ngục tù không phải là nơi tình cảm dạo chơi, mà là những quay quắt khôn cùng, khi phải chứng kiến nhiều cảnh huống đắng cay nhất: “*Nương dâu trời đứng như say/ Bàn hoàng ngó những cổ tay bạn bè*”

Ông đã chứng kiến trọn vẹn tấn tuồng, và tự hỏi:

*Tù không án sẽ bao lâu
Rừng thiêng, nước độc, về đâu dọa dầy
Hồn ta tan tác khói mây
Tay ta đâu hồi bàn tay tím bầm?*

Trong một lần hiếm hoi duy nhất, được phép về thăm hai đứa con cô cút (vợ mất qua con bạo bệnh), ông đã gặp người thiếu nữ mang tên Bích Ngọc như một định mệnh được báo trước: Sau đó, vì đồng cảm cảnh ngộ cay đắng của nhau. Mối tình bất ngờ và đầy nước mắt ấy đã khiến ông không thể giấu những cảm xúc ào ạt trào lên, tận đáy lòng. Họ yêu nhau. Yêu trong vòng lao lý. Yêu trong

tiếng thơ ghen ngào, yêu, cánh bay những bi khúc
lồ lộ những tang thương, trầm thống phận người
cuộn xoáy trong vũng lầy tanh tươi một thời vô thi
vô chung.

Dạ Ngọc là một Bích Ngọc, như một nàng tiên
nhân ái đã chia sẻ “gừng cay muối mặn” trong suốt
những ngày ông bị giam giữ và một thời gian lâu
sau này, là mối tình cất lên bằng giọng ca ai oán, có
cả nụ cười và nước mắt, là cõi lòng hân hoan và tan
nát, là hạnh phúc và đau đớn khôn cùng đan chéo
nhau, được viết lén lút trong trại giam, khi năm câu
khi ba câu; viết trên những vỏ thuốc lá, trên những
khoảng trống của những tờ báo lem luốc lúc bấy
giờ, đánh số, cất giấu và bí mật chuyển ra ngoài qua
những lần được thăm nuôi của người thân những
bạn tù và ngay chính người thiếu nữ, đẩy ông vào
chốn thơ ca bi lụy: kể lại câu chuyện tình giữa người
đàn ông góa vợ có hai con thơ, đang trong trại tù
với người thiếu nữ vừa bước qua tuổi hai mươi.

Nàng Bích Ngọc, trong tận đáy lòng ông đã biến
thành Dạ Ngọc, là những bát trắng vàng dịu dàng
ru ông từng đêm, ru ngày dài và tiếp liền tháng
năm nhục nhằn!

32 năm qua đi kể từ khi ra khỏi trại giam, ông
không hề nghĩ rằng những vỏ thuốc lá, những mẫu
giấy ố màu chi chít chữ ông viết ngày nào, có thể
còn tồn tại trên cõi đời này, chỉ vì trong nỗi khổ đau
cùng cực, ông viết như một giải toả, như những
uẩn ức oan khiên được ném ra ngoài, cho voi nhẹ

chút nỗi đau. Ông không quên những gì mình đã viết ra trong hoàn cảnh ấy, nhưng chuyện những câu thơ kia vẫn hiển lộ trong khoảng thời gian dài đau khổ, là điều ông không hề mơ tưởng.

Chuyện không tưởng ấy, đến nay đã trở thành có thật, khi mà Bích Ngọc nâng niu, lưu giữ trong chiếc tráp gỗ như chị đã nâng niu mối tình đầu của mình với nhà thơ suốt từng ấy năm dài! Chị đã chấp nhận mọi trở trêu cuộc tình, chỉ để giữ lại cho riêng mình những hình ảnh, những tháng ngày ngắn ngủi, ngọt ngào nhất, cay đắng nhất mà chị đã từng nếm trải, từng ấp ủ: Đó là 860 câu lục bát Dưới Tròi Dạ Ngọc viết cho mối tình quá nhiều trắc trở, là 860 ánh trăng từ sơ huyền đến khuyết nguyệt.

Mảnh trăng Dạ Ngọc ấy, đã chiếm giữ hồn ông, ám ảnh ông từ một cái nhìn thảng thốt: *Tròi Dạ Ngọc sáng long lanh...* long lanh đến trong vắt cuộc tình Mênh mông khắp dáng anh ngồi đợi xe.

Với ông, trong tập Dưới Tròi Dạ Ngọc, thơ không còn là ẩn ngữ. Nó là cuộc tình khơi khơi, vắt chéo ánh trăng trái vàng tím thắm trong lâu các nguy nga những rạo rục, say đắm, những khắc khoải chờ mong. Nó vừa lướt qua và quẩn quít, trói chặt hồn người, đắm chìm vào cõi mộng, chen lẫn giữa hư và thực; giữa đọa đày và hương hoa quý thoang thoảng bên ngoài song sắt. Đó là những tâm tình nối giữa hai thế giới: Trong và Ngoài. Nó hiển hiện như những vì sao cô độc trong màn trời đêm khuya khoắt, lạnh ngắt “hoi đồng”, buốt giá trái

tim thoi thóp. Tất cả đều hiển lộ ra bên ngoài, từ dòng sông Trăng Bàn Thạch đến ngọn núi Chóp Chài cô đơn bên rìa cuộc lũ.

Dưới Trời Dạ Ngọc không chia khúc đoạn, mà là 860 ánh trăng đêm vàng trải khắp chốn nhân gian với những dẫn xé tâm cảm đoạn trường: Hai đứa con thơ, tù đày, bàn tay ấp ấm nòng nài che đỡ của Dạ Ngọc.

Mối tình như khúc Ly Tao, như tiếng chim Thu Cưu vang vọng từ đâu đó, xa lắc trong màn đêm.

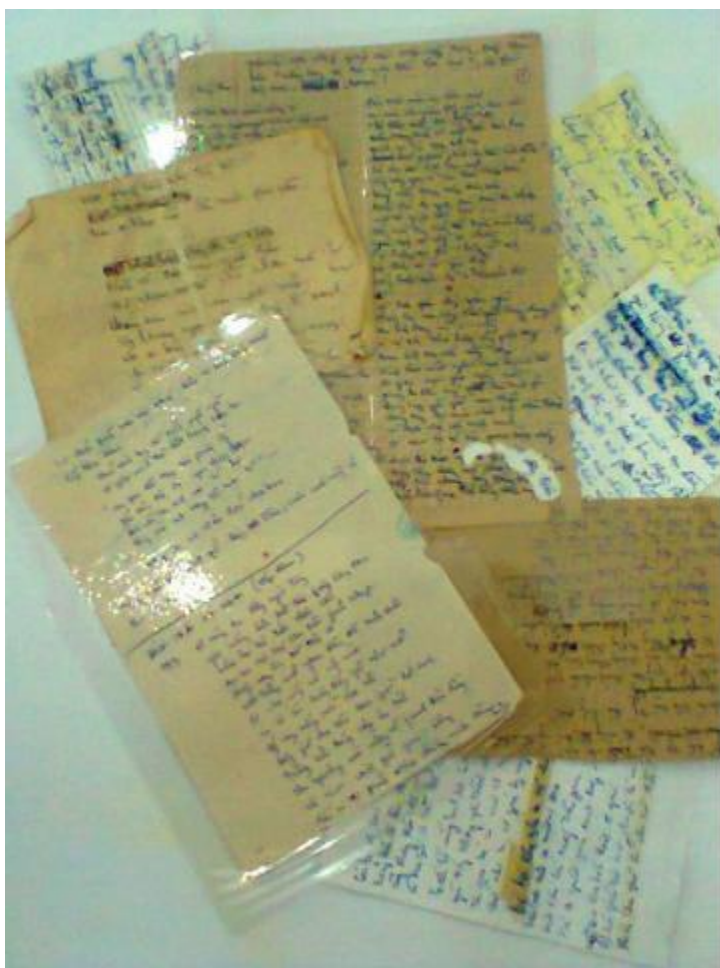
“Tâm tình đã thổ lộ thì cuộc giao tình thăm thiết mở ra” * để bạn đọc có được bản gốc trên tay, sau 32 năm ủ kín trong miền ký ức.

NGUYỄN LỆ UYÊN

Lời tựa cho DTDN do NXB Thư Ảnh Quán Hoa Kỳ xuất bản năm 2011.

(* *Võ Phiến, Cuối Cùng, Thế Kỷ 21, Hoa Kỳ, 2009*

(* *Tuệ Sỹ, Tô Đông Pha Những phương Trời Viễn Mộng, Ca Dao, SG 1973*

bản thảo

Nhà giáo, Thư pháp gia Đậu Phi Hùng

DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC

B

ạn đang cầm trong tay tập thơ *“Dưới trời dạ ngọc”*, tập thơ lục bát rất đặc

biệt, đặc biệt từ nguồn gốc ra đời cho đến đời sống riêng, cũng như sự ẩn tàng phát lộ của nó cho tới ngày tập thơ đến với người đọc. Không biết từ bao giờ ông cha đã sáng tạo ra “khuôn vàng thước ngọc” thể thơ lục bát, thể thơ đã góp phần sản sinh ra những kiệt tác nghệ thuật như *“Truyện Kiều”* của Nguyễn Du, *“Lục Vân Tiên”* của Nguyễn Đình Chiểu... làm say đắm lòng người.

Người viết lời bạt cho tập thơ này thực sự may mắn khi có được toàn bộ bản thảo của tập thơ *“Dưới trời dạ ngọc”* cũng như việc được gia đình tác giả ủy quyền biên khảo, giới thiệu, sưu tầm, ghi chép câu chuyện tình bi thương điển lệ của những người trong cuộc, hiện đang sống trên dải đất Việt thân thương và đang sống ở một nơi cách xa nghìn trùng trong ngôi nhà trái đất. Điều gì đã làm nên

một tình thơ diễm lệ, diệu huyền đến vậy? Phải chăng đó là tình yêu đích thực được chắt chiu từ niềm đam mê cái đẹp, từ hiện thực khổ đau của thân phận con người? Tất cả, tất cả đều kết tinh trong 860 câu thơ lục bát tài hoa, mềm mại tinh tế giàu xúc cảm. Mỗi câu, mỗi dòng được chắt chiu từ những nếm trải của tình yêu, của nước mắt hạnh phúc, đắng cay, và sự trớ trêu của số phận trước những biến động thăng trầm lịch sử.

Nhìn nhận một cách khách quan "*Dưới trời đa ngọc*" là tập thơ giàu giá trị văn chương từ kết cấu, nghệ thuật trần thuật, ngôn ngữ, hình tượng, cách tả cảnh, tả tình đạt đến trình độ mẫu mực. Với tập thơ này, thơ lục bát dân tộc thêm một lần nữa khẳng định được sức sống mãnh liệt và khả năng chuyển tải mọi thông điệp tinh vi của cuộc sống.

Dưới trời đa ngọc là câu chuyện tình có thật một trăm phần trăm, một tình thi diễm tuyệt, bi thương đầy nước mắt. Câu chuyện bắt đầu từ ngày chàng thi sĩ tài hoa Đặng Kim Côn vừa mới mãn hạn tù sau đợt cải tạo dành cho những người lính Việt Nam Cộng hòa, đợi xe và gặp người con gái duyên dáng, đoan trang Bích Ngọc. Những ấn tượng về cuộc gặp gỡ này cũng chóng vánh qua đi như bao cuộc gặp gỡ bình thường khác. Nhưng điều đọng lại trong chàng thi sĩ đa tình kia là hình bóng yêu kiều, mặn mòi của nàng thơ. Dường như trong họ đã có một mối đồng cảm sâu sắc, một người vừa mất người vợ yêu thương, một người vừa chịu nỗi

đau mất mẹ, đầu còn trắng khăn tang. Và điều gì đến cũng đã đến. Một tình yêu âm ỉ nhen nhóm trong lòng chàng thi sĩ lỡ làng kia, khiến cho những bước chân lãng tử lại tìm về bên người con gái trinh tuyền Bích Ngọc. Những ánh mắt đắm đuối, ngấn ngơ, xa xăm của chàng thi sĩ đã đánh thức tâm cảm yêu thương trong người con gái, để rồi một ngày kia nàng đã trao trọn trái tim cho chàng. Vượt qua muôn trùng ngăn cách của hoàn cảnh, người thân, gia đình hai bên, họ đã lặng lẽ yêu nhau. Quảng thời gian đó thật dài, dài như dòng sông Bàn Thạch nơi từng in bóng núi Chóp Chài và là nhân chứng cho một tình yêu nhiều ngọt ngào và cũng không kém phần khổ đau cay đắng. Thời gian quen biết nhau chưa được bao lâu, tình hình biên giới phía Bắc Việt- Trung đang trong giai đoạn căng thẳng thì chàng thi sĩ lại phải vào phòng biệt giam lần thứ hai vào năm 1978. Đây là khoảng thời gian người con gái Bích Ngọc thường lui tới thăm nuôi chàng và chăm sóc hai đứa con thơ, một lên bảy, một lên năm của thi sĩ. Dầu họ chưa từng hẹn ước nhưng với một tấm lòng nhân hậu bao la, một tình yêu thương chân thành, nàng hiểu thấu được nỗi lòng và hoàn cảnh thương tâm hiện tại của chàng mà hết lòng gắn bó sẻ chia:

*Thương con không mẹ không cha
Thương chàng gồng gánh phong ba một mình
Tim xưa người vợ bỏ tình
Xin cho em sống với linh hồn người*

(câu 340 đến câu 344)

Điều này cả hai hiểu rất rõ những hi sinh mà người con gái Bích Ngọc nếm trải. Người thiếu nữ trắng trong ấy, là con gái duy nhất trong một gia đình gia giáo đem lòng yêu thương một người đàn ông đã có một đời vợ và hai đứa con thơ, lại đang trong vòng lao lý, giữa họ chưa có bất kì mối ràng buộc nào về hôn nhân, chưa từng chung chăn gối mà đã xem nhau như vợ chồng:

*Chưa trầu rượu cũng rằng chồng
Gối chăn em nguyện xếp cùng thời gian*

(câu 206 đến câu 207)

Không còn lí do gì mà chàng không thể không tin tưởng và phó thác trách nhiệm làm mẹ cho nàng chăm sóc những đứa con thơ. Thật xúc động khi đọc những dòng thơ được viết ra tâm can của chàng thi sĩ trong bốn vách tường vô lạnh lẽo, mỗi lần nàng dẫn các con thơ đến thăm cha:

*Gửi con vào đến biệt phòng
Em ngoài cổng đợi bão trong tim mòn
“Đêm đêm ai ngủ bên con
Con còn mắt ngóng ra đường ngẩn ngơ”
Nói gì với tuổi ngây thơ
Để em giữ hộ ta mùa xuân con.*

(câu 355 đến câu 360)

Câu chuyện tình yêu của họ là vậy, ngọt ngào, cay đắng trong khắc khoải đợi chờ, thương mong, hi vọng. Đây là chất xúc tác, là men say cho 860

câu lục bát nuốt nà uyển chuyển, mẫu mực trong tả cảnh, tả tình được thăng hoa. Và nó được viết trong một khoảng thời gian đằng đẵng hai năm. Vượt qua sự kiểm duyệt gắt gao của cán bộ quản giáo, vút bay ra khỏi phòng giam đến với nàng thơ Bích Ngọc, và được bà lưu giữ tổng cộng hơn mười hai trang bản thảo, đến nay đã ngót ba mươi ba năm. Quả là một thiên tình sử thú vị nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Mỗi lần đọc tập thơ, cầm những mẫu giấy đã vàng úa vì sự phong hóa của thời gian và nghiền ngẫm, tôi tự hỏi: Phải chăng ở họ có một tình yêu sâu nặng lắm, thì chàng thi sĩ họ Đặng mới viết ra được một trước tác đặc sắc đến vậy? Và riêng tôi, tôi thầm cảm ơn bà Bích Ngọc người phụ nữ phúc hậu đa đoan, người đã có tâm lưu giữ một cách đầy đủ, trọn vẹn bản thảo của tập thơ, trải qua không biết bao nhiêu biến động cuộc đời. Cảm ơn bà đã lưu giữ được một trước tác độc đáo, vô giá cho văn học nước nhà.

Dưới trời dạ ngọc đúng như tên gọi của nó là một tập thơ đặc sắc cả về nội dung lẫn hình thức nghệ thuật, rất đáng đọc và đáng trân trọng.

Thành phố Cam Ranh, đêm 06/03/2011

Đậu Phi Hùng

Thư pháp gia thực hiện Độc bản DTDN/ người giới thiệu tác phẩm đến Nhà xuất bản ở VN năm 2011.

Độc bản Dưới Trời Dạ Ngọc,
kích thước lớn 60cmX 80cm trên giấy giả da,
đóng bìa gỗ,
sách dày 450 trang, nặng hơn 80 kg.
do thư pháp gia Đậu Phi Hùng thực hiện
được trưng bày trong buổi ra mắt tập thơ
tại Festival Biển Nha Trang

Đặng Kim Côn... vài dòng kể lể

K

hông ít những lần, khi mười mấy, khi vài ba chục câu “Dưới Trời Dạ Ngọc” được viết

trên những mảnh giấy báo hay bao thuốc lá nhật được, đã phải bị nhét vội lên mái tranh ngay trên chỗ nằm của lán trại, hoặc dùng muống ăn cơm khoét thật lẹ đất ngay dưới chân đứng tập hợp và vùi nó xuống rồi đứng dẫm lên, thậm chí có lần không kịp làm gì, đã trệu trạo nhai nuốt xuống bụng kịp ứng phó với những buổi bị đột xuất mang “đồ đoàn” tư trang lùa ra sân cho cán bộ “kiểm tra”. Rất may là lán cả trăm tù nhân chỉ có năm hay sáu cán bộ mà chủ yếu là họ lục tìm và tịch thu những nhu yếu phẩm “độc hại” do đế quốc Mỹ âm mưu đầu độc dân Việt như thuốc tây, kem đánh răng, thuốc lá có cán... nên những bản nháp kia thoát ... chết!

Nhưng việc khó hơn là tác giả phải tìm đường về cho nó, tìm hiểu những những người bạn có quen biết với Bích Ngọc sẽ được người nhà lên

thăm nuôi lúc nào để cho nó (khi mười câu, khi ba bốn chục câu) được vượt thoát ra khỏi trại tù về đến tay người ấy. Phải nói người nhận chuyển (ở khối khác rất khó tiếp xúc vì tác giả nằm ở đội cách ly) rất là liều mạng vì bạn bè, rất quý tác giả nên mới nhận làm cái việc nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm mà hậu quả không biết đâu lường! Tôi thật ân hận nghĩ lại chỉ vì để thỏa mãn lòng hiếu thắng, niềm vui nho nhỏ không biết... để làm gì mà đã vô tình hại bạn không hay, bởi những câu thơ nép mình bên những dòng tình tự, mượn một Dạ Ngọc để trách oán những khắc nghiệt của cái gọi là trại cải tạo: đói khát, bắn giết, hành hạ, lao động khổ sai, đau bệnh và ước mơ phục quốc...

Những giọt nước mắt thăm trong đêm tối, những giọt mưa xối xang ngoài song cửa, những giọt sương ứa trên hàng rào kẽm gai là chất liệu vẽ nên Dưới Trời Dạ Ngọc:

*Qua sông, sông xót xa chào,
Băm từng nhát cuộc đất trào lệ đen
Đá mềm, núi ngã, đôi nghiêng
Thời gian in dấu tật nguyên xa xôi
Liêu xiêu muôi gạo qua đôi
Khát khô từng chiếc lá bụi ngùi sương
Sau lưng nòng súng chồn vờn
Chạm chân, người bạn gửi hồn gió mây*

*Hồn ta cũng tôi mịt mù
Nhìn quanh một đám bạn tù héo khô*

Xếp hàng rửa cuốc dưới mưa bão bùng
Ở đây cũng có cánh đồng
Đủ cho đời ngập dưới lòng bùn sâu

Bữa cơm trưa nghẹn ngô khoai không lời

Vật vờ nửa tỉnh nửa say
Hôn mê thiếp rã trong tay bạn tù

...

Từng viên thuốc hiếm tỉnh, mê núi rừng
Lê đôi chân mỏi qua đồng
Con đau nhức đục dòng sông bùn lầy
Đêm rung cơn sốt ngày men luống cày

dù là tác giả vẫn biết cái trại lớn mệnh mông
ngoài xã hội cũng chẳng sáng sửa gì:

Ở đâu cũng kiếp khốn cùng, tôi tắm

Có khi phải tội chồng tội, những cùm, những
gông nhà kỷ luật đêm ngày trả lời cho ước vọng:

Dựng đời, đâu những bàn tay?
Đường xưa còn có một ngày hay không?

Ừ, chúng mày còn muốn đứng lên lật đổ chính
quyền cách mạng nữa không?

... Và cũng để tự an ủi mình, chỉ là những con
kiến nhỏ trong bàn tay bạo lực của chúng:

Khi ta không của ta rồi
Ở đâu cũng cuộc dạo chơi nhọc nhằn

khi mà con người đang sống để yêu thương nhau bỗng phải thù hằn bắn giết để dựng nên cái thiên đường ảo xã hội chủ nghĩa...

*Ai xây ảo vọng thiên đường
Để nhân thế lấy yêu thương làm thù*

...

Dưới Trời Dạ Ngọc có thể, theo dự tính, sẽ còn dài hơn nếu không bất ngờ tác giả nhận giấy ra trại năm 1979. Vậy là trong mấy ngày chờ được thật sự bước ra khỏi cổng trại, tác giả vì không thể ghi ra giấy được nữa, đã lẩm nhẩm trong lòng cho khỏi quên đoạn kết thúc của người tù trong bài thơ đó:

*Mai em về núi đầy hoa
Khói hương vời vợi trời xa đất gần...*

để xóa sạch vết sẹo của những ngày tháng nhục nhã, đau đớn, phẫn uất trong đời. Và đến nỗi, nếu không được Bích Ngọc nâng niu sắp xếp chép lại, gìn giữ thì tác giả không buồn nhớ tới, đôi khi nghĩ, bài thơ đó để làm gì trong cái mỗi bước ngoài trại lớn luôn có những cặp mắt láo liêng chìm nổi canh chừng, không biết lại chui vô trại nhỏ khi nào.

May sao, tác giả được nhận đi Mỹ, mà không thể đem theo Bích Ngọc!

Bích Ngọc và tôi đã sang một trang thơ khác sau ba năm chung sống và có cùng nhau hai đứa con. Dưới Trời Dạ Ngọc cũng long đong theo số phận của cuộc tình. Được sống trên vùng trời tự do, chữ

nghĩa lại có cơ hội theo về, tôi thấy tiếc những giọt máu luân lạc của một thời khổ sai, vậy là tôi liên lạc Bích Ngọc để xin lại, nhưng van nài năn nỉ cách nào thì người xưa cũng dứt khoát từ chối, có lúc thì nói đó là tài sản của riêng em, nhưng nhiều lúc là bảo nó đã chết, em đốt rồi!

Đã thế thì thôi, cũng đành! Hy vọng cuối cùng, tôi nhờ đưa con gái, con lên mẹ lục thử mẹ cất ở đâu, cũng chỉ là vô vọng!

Cho đến một ngày, bất ngờ Nhà văn Nguyễn Lệ Uyên, người bạn khá thân với tôi e-mail báo tôi Dưới Trời Dạ Ngọc được Bích Ngọc cho ra đời nhân festival Biển gì đó “mày in lại bên đó cho nó đàng hoàng, bên này để được in, nhà xuất bản chúng nó sửa tan nát hết”

Vậy là châu về Hợp Phố, có được bản thảo tôi lần lượt sửa lại những chữ nghĩa rướm máu đúng của hơn 30 năm trước...

ĐẶNG KIM CÔN

San Jose 2011

Còn Nguyên

Ly café nguội ngắt

Giữa mùa thu cong queo

Buổi sáng không dừng bên chỗ anh ngồi

Nắng vội vàng bay qua một ngày hắt hiu

Ngay lúc đó em đã biết

Có một hôm nay

Tìm trong trống không của đêm vô tận

Những mảnh buồn vỡ tan nhưng cứ còn nguyên đó

Nỗi buồn

Lóng lánh pha lê

Còn nguyên

Một ly trà nguội

Một mùa thu quên vàng

Và nỗi buồn vương vãi pha lê.

Tuy Hòa Phú Yên Tháng 1-1984

Chênh Vênh

Như câu thơ lơ dờ
Lỡ làng bên bờ sông
Còn thom hơi thở tím
Môi lục bình trở bông

Như bài thơ viết nháp
Ngón ngang bên đầu cầu
Vẫn rộn ràng tiếng bước
Để buồn đi về đâu?

Đêm và trăng vẽ bóng
Hương cau nhẹ xuống đời
Em và đêm vờn mộng
Thả vần thơ chơi vui

San Jose, Cali 23-9-1979

Biển Giữa Lòng Nhau

*Thì thôi để có được gì
Một người ở một người đi, đôi bờ
Con đường đi ngẩn về ngo
Còn chẳng đêm trở trăn chờ chiêm bao
Trời nghiêng khói sóng xanh xao
Còn chẳng biển giữa lòng nhau ngậm ngùi.*

Tuy Hòa, Phú Yên Tháng 8-1994

Trăng Bonsai

*Đêm đêm ngồi lặng lẽ
Bên những hòn giả sơn
Bên gốc đa vạn cổ
Nghe đời trôi vô thường.*

Có Một Vầng Trăng

*Thôn thức vườn khuya khe khẽ bước
Ngày mai Chú Cuội xa vầng trăng
Bỏ lại cây đa trơ trọi gốc
Không nói buồn sao mây thấp giăng?*

Tuy Hòa, Phú Yên Tháng 9-1994

Chén Rượu Cho Tuy Hòa

*(Để ai kịp về giữa đêm tiễn biệt
Để đêm dài hơn hai một nhịp cầu)*

*Tươi thêm cốc nữa lên chân tháp
Mời những trăm năm mấy cuộc cờ
Chénh choáng dòng sông lung linh dáng núi
Kim cổ ngậm ngùi đêm tiễn đưa.*

*Kim cổ ta người chung thế cuộc
Lưng ngựa buông gươm quy giữa đời
Núi Nhạn không còn nghe nhạn hót
Đà Rằng một bóng cầu chơi vui.*

*Uống nữa đi người xe pháo mã
Nhưng mấy trăm năm mấy cuộc say
Đá Bia phủ mây, Chóp Chài đội mũ
Để vài giọt mưa trên mắt ai cay.*

Để ai kịp về giữa đêm tiễn biệt
Để đêm dài hơn hai một nhịp cầu
Nghe những vầng trăng hẹn tròn hẹn khuyết
Giữa những cuộc đời nay bể mai dâu.

Để tháp sáng hơn vầng trăng mười sáu
Soi ai ngời như Chú Cuội say
Nhìn sông Ba chỗ bồi chỗ lở
Chén hợp ly lúc cạn lúc đầy.

Giọt lệ, giọt mưa, giọt trăng, giọt rượu
Cạn chén binh đao chưa thấy thanh bình
Chiêm nữ thôi không lên đôi hái nguyệt
Lạc tiếng ru Hời bên tháp rêu xanh.

Mời núi, mời sông, mời trăng, mời phố
Đừng để rượu đầy trong đêm vui
Nâng cốc cho vầng trăng sóng sánh
Cho bầu lặn vô định bốn phương trời.

Ta bỏ Tuy Hòa đi mấy thuở
Bạn bè mấy thuở nghiêng bầu say
Có giọt rượu nào vương trên mắt tháp
Để buồn không vấy nổi bàn tay.

Tưởng chân Nam bước về chân Bắc
Nghe cả trời sao nổ dưới chân mình
Ta sẽ dìu trắng, mang hoa xuống phố
Tặng những con đường chưa thấy bình minh.

Bầu cạn bầu lặn, đời ta cũng cạn
Nghe đá rêu phong dưới gót chân mình
Nghe những đêm đen chập chùng vây bủa
Một con tim đứng lặng đâu non.

Sẽ không còn hạ giông, đông bắc
Động dài Tháng Giêng, động tố Tháng Hai
Những đợt nam non, những cơn nồm rộ
Vân vũ trên đầu hôm nay ngày mai.

Thôi đâu tiếng biển nồng hương lúa
Như thì thầm kể chuyện biển dâu
Dỗ những cuộc đời lau nước mắt
Bên bờ xa nghe sóng bạc đầu.

Để lại Chóp Chài ngoan giấc ngủ
Nói buồn, chưa đủ Đà Rằng ơi
Không đưa được Tuy Hòa theo với
Từng bước ta như hụt hẫng đời.

Ta chợt giật mình như tỉnh mộng
Dập dềnh mấy cụm lục bình trôi
Ngày mai ta ở đâu trời lạ
Hun hút chân mây một mảnh đời.

Ta bỏ nguồn đi mặc đời trôi giạt
Tiếng thở dài đâu bỗng lạnh Tuy Hòa
Em đừng hỏi sẽ lở bồi ghềnh thác
Giòng sông còn bận bịu với phong ba.

*Thôi cứ ngủ yên biển trời sông núi
Để một đôi say, một tháp mơ màng
Một trăng lửng thừng xa thành phố
Một dòng sông cạn nước, lang thang.*

*Bước thấp bước cao, dốc cao dốc thấp
Đôi chân say khe kẽ xuống trần
Giữa phố xá Tuy Hòa mộng mị
Có dòng sông qua cầu băng khuâng.*

*Có chân tháp mỗi mòn trông đỉnh tháp
Tháp nhớ người đi, ta nhớ Tuy Hòa
Cho ta gượng một bàn tay vẫy
Chào Tuy Hòa và tiễn đưa ta.*

Saigon 27-9-1994

Chập Chờn Gối Mê

(nhạc: Gối Mê, Vinh Điện phổ)

*Xanh xao từng giọt lệ
Lặn xuống môi cay nồng
Buồn đâu mà lặng lẽ
Đong đây đôi mắt trong.*

*Một mặt trời tím ngắt
Lặn xuống đời buồn thiu
Người về không ngược mặt
Nhìn bóng mình đìu hiu.*

Người đi không nhấc bước
Ngày mai không thấy đâu
Nghe não nề tiếng quốc
Lạc loài rơi đêm sâu.

Cột đèn co ro lạnh
Soi bóng mình, bóng ai
Trời võ òa trong mắt
Nửa vầng trăng lạc loài.

Mai nửa vòng trái đất
Mây bay chẳng hẹn về
Đêm bồi hồi tiếng bước
Khua chập chòn gôi mê.

Saigon 25-9-1994

GỐI MÊ

Thơ : Đặng Kim Côn

Nhạc : Vĩnh Dạ

SLOW (êm đềm, lặng lẽ)

Xanh xao từng giọt lệ. Lăn xuống môi cay nồng. Buồn đau mà lặng
lẽ. Dong dầy đôi mắt trong. Một mặt trời tìm người. Lặn xuống đôi buồn
thiu. Người về không ngược mặt. Nhìn bóng mình đau thiu.
Người đi không nhắc bước. Ngày mai không thấy đâu. Nghe nào nề tiếng
guộc. Lạc loài rơi đêm sâu. Người đi không nhắc bước. Ngày
mai không thấy đâu. Nghe nào nề tiếng guộc. Lạc loài rơi đêm
sâu. Đèn đường co rọ lạnh. Soi bóng mình bóng ai. Trời vô ôa trong
mắt. Nửa vầng trăng lạc loài. Mãi nửa vòng trái đất. Mây bay có hẹn
về. Đêm bồi hồi tiếng bước. Khua chấp chới gối mê.

Chân Cầu Nước Xuôi

*Câu nôi đôi bờ lại
Không níu dòng sông đâu
Đôi bờ mong nhớ rộng
Sông vẫn đi mịt mù.*

*Vẫn đôi bờ cỏ dại
Vẫn chân cầu rêu xanh
Để đưa từng con nước
Ngày ngày trôi vô tình.*

*Dòng sông đâu có biết
Chân cầu nhớ nước xuôi
Đôi bờ xa nào biết
Nước đau từng dòng trôi.*

Nước trôi, trôi ngậm ngùi.

San Jose, Cali. 27-9-1995

Mưa Ở Đâu Về

*Mưa ở đâu về mưa hồi hã
Để đời thêm vội bước lưu vong
Hai năm ta sống bên trời lạ
Lạ nói, lạ nghe, lạ tấm lòng.*

*Mưa vẫn vô tình không hẹn dứt
Ngã tư đèn đỏ lạnh quên xanh
Trông bong bóng nước trên đường vỡ
Những thoáng đời không, có mong manh.*

*Mưa sao xôi xả trong tim động
Thấp thoáng quê nhà hoa lá bay
Chiều nay mưa có về bên ấy
Sao cuối đường ta rưng rức mây.*

San Jose, Calif. Tháng 1-1997

Bốn Mùa Của Em

Em sẽ thấy xôn xao cánh én
Chờ trả về em những sợi nắng hồng
Để ươm mùa xuân trên từng lộc mới
Nghe mai đào tíu tíu đơm bông.

Ta du diều hoa dặt dìu tiếng sáo
Tiếng ai cười ngọt cả trời không
Anh sẽ mang về em cách phượng
Trái Tháng Tư xưa đón hạ hồng.

Hãy thả lên trăng muôn ngọn nến
Treo khắp hồn những lồng đèn hoa
Mừng tái ngộ một vầng trăng lạc
Sinh nhật thu và sinh nhật ta.

Giọt hạnh phúc rơi trên cánh tay
Em cứ khóc cho lòng nguôi khuây
Giọt mưa, giọt lệ mùa đông cũ
Không làm em buồn nữa, đêm này.

San Jose, Calif. Cuối năm 1998

Thôi Thà Mây Trôi

*Đêm nghe tiếng suối xưa reo
Đá bao nhiêu cuội còn đìu hiu lẩn
Ngõn ngang cát sỏi bắn khoăn
Suối soi nước, nước soi ngàn năm nhau.
Từ ta để suối chiêm bao
Trăm thương cũng đã lỡ đào nguyên xa
Chỗ nằm đá ngại đơm hoa
Mây trôi không hẹn thôi thà mây trôi
Thôi thà như suối về xuôi
Hôm qua không đã qua rồi? Suối tuôn.
Bao nhiêu lần đá cũng buồn
Rong rêu thôi lững lò con cá vàng.*

San Jose, Calif. 3-6-2001

Chén Đẳng

Bên Hàng Rào Thập Tự

*Giữa đêm này Chúa xuống hôn anh
Một phía trời buồn xanh bóng tối
Thèm được quì bên tòa xưng tội
Hai mươi năm, một lời ăn năn.*

*Giữa đêm này nhớ quá đêm xưa
Em bước lặng giữa trời giông tố
Những xót, những thương, những buồn, những nhớ
Không đủ mong một thoáng tình cờ.*

*Anh không về giáo đường dâng lễ
Em rào quanh tim những thập tự buồn
Vẫn đêm đêm quì bên chén đẳng
Lạy Cha, nếu được, cất dùm con.*

*Giữa đêm này Chúa xuống trần gian
Giữa những trái tim mất dấu địa đàng
Hãy thắp sáng hồn nhau ngọn nến
Phía trời anh bóng tối mênh mang.*

*Còn ấm từng mùa đông thương nhớ
Bên hang cừu đón đợi nửa đêm vui
Lời cầu nguyện còn nằm trong tay Chúa
Nên đêm này hai đứa vẫn hai nơi.*

*Nửa đêm đến để ngày mai đến
Dẫu buồn vui nước mắt cũng êm đêm
Sao em khóc giữa niềm hy vọng
Đã tới chưa em giờ nửa đêm?*

San Jose, Calif. Giáng Sinh 24-12-2002

Mưa Phi Trường

Không ngoảnh lại vẫn biết em đang trách
Trời không mưa mà sao ướt áo ai
Em sẽ về với đêm dài thốn thức
Đêm nay rồi người ơi, đêm mai!

Sao giọt nắng trên phi trường bỗng mặng
Đông vẫy tay theo tiếng bước xa dần,
Đường bay cao cuốn đời về phía trước
Hôm nay rồi có hứa một mùa xuân?

Không phải đi để nữa trở về sao
Như lá vàng rơi chờ hoa vàng nở
Nín đi em, xuân vẫn chờ bên cửa
Ngày mang mang ươn ướt hẹn môi chào

Cao, cao dần mà lòng chừng thấp xuống
Để càng xa càng quay quắt hôm qua
Về để thương yêu và đi để nhớ
Bên lưng trời nghe tiếng bước về xa?

Đường diêu vợi và mắt em vời vợi
Nín đi em cho mưa quên mùa đông
Để nhớ có ngày mai nào đó
Hai mảnh trời trộn ấm nỗi chờ mong.

San Jose, Calif. 27-11-2002

Ngoại Giáo

*Mai người ngoại giáo lang thang
Biết đâu địa ngục, thiên đàng mà đi*

San Jose, Calif. 25-2-2004

Ngủ Nhé Ngàn Trùng

*Ôm nhau ngủ nhé, ngàn trùng
Đất trời cứ lạnh cho hồng giấc mơ
Quất quay mấy ngón tay thừa
Bâng khuâng một đóa môi chờ đợi môi.*

*Ru nhau ngủ nhé ngậm ngủì
Đèn ngơ ngác bóng vờ khơi ngọn sâu.
Mộng nào chờ gôi tay nhau
Gôi chẵn nào hẹn kiếp sau mộng tìm*

*Ngủ đi, ngủ nhé trái tim
Ngẩn ngơ mấy giọt máu quên đường về*

San Jose, Calif. 3-4-2008

Bất Giác Nửa Đêm

Nửa Trời

*Có chết, nửa trời kia cứ mộng
Mộng long lanh những giọt sương đêm
Trăng vẫn đẹp một nửa trời không bóng
Giọt sương thềm trên mắt ứa không tên*

Bóng Tối Xa Xôi

*Không, không chết, chỉ một cơn buồn ngất,
Gượng dậy hai tay vượt ngực, ngồi.
Có hay không bàn tay nào vượt mắt
Cũng chờ hoài trong bóng tối xa xôi*

San Jose, Calif. 19-5-2008

Mênh Mông Lục Bát

*Loanh quanh lục bát một mình
Trần gian chút nợ còn xanh lối vào
Ai trong lục bát nghêu ngao
Ai lơ ngơ để chiêm bao lạc đường
Lục từng sợi rối vui buồn
Ngổn ngang mình bát còn vương tơ lòng
Giữa rùng lục bát mênh mông
Ta tìm đâu một cuối cùng hẹn nhau.*

San Jose, Calif. 10-12-2008

Bởi Không Thể Yêu Nhau

(nhạc: *Bởi Không Thể Yêu Nhau*", Trần Quang Lộc phổ)

*Bởi không thể yêu nhau
Nên chút tình là thật
Để từng giọt nước mắt
Còn hẹn về mai sau*

*Bởi không thể yêu nhau
Nên đi hoài trong mộng
Bên đời nhau là bóng
Không ngại về nơi đâu*

*Một kiếp nào viễn mộng
Một cuối đường thiên thu
Những hẹn hò, hờn trách
Như khói chiều tan mau*

*Đâu non kia, tượng đá
Mắt vẫn còn xa xăm
Mặt rong rêu đông giá
Trái tim hoài băng khuâng*

*Anh thấy em lặng lẽ
Thả mây trần gian bay
Em thấy anh gỗ mục
Xuôi theo giòng đời quay*

*Bởi không thể yêu nhau
Nên biết tình là thật
Mãi không còn, không mất
Giữa sóng đời lao xao.*

San Jose, Calif. 29-1-2009

BỞI KHÔNG THỂ YÊU NHAU

Thơ: Đặng Kim Côn
Nhạc: Trần Quang Lộc

Blue Jazz

Bởi không thể yêu nhau, Nên chút tình là thật. Để từng giọt nước
mắt còn bạn về mai sau. Bởi không thể yêu nhau nên đi hoài trong
mộng. Bên nhau đôi là bóng không ngại về nơi đâu. Tôi thấy trên gian
tay, Em thấy anh gõ mực. Để giọng đôi quay mãi Em lắng lẽ bên
anh. Bởi không thể yêu nhau nên biết tình là thật. Mãi không còn không
một. Giữa sống đôi tao la. Một kiếp nào, một kiếp nào viên mộng. Một cuối
đời một cuối đời thiên thu. Những bạn bỏ hờn trách, Như khói chiều tan mau.
Đâu non kia tượng đi. Mắt vẫn còn sa xâm. Mắc rong rêu đồng
giá, Trái tim bôi bết khương. Bởi không thể yêu nhau Nên chút tình là
thật. Tôi gian như chiếc bóng trôi lặng thắm bên song. Bởi không thể yêu
nhau Ta với mộng không rời. Ngàn năm rồi sau nữa Vẫn bạn thề bên nhau

Giữa Trời Thao Thức Xuân

*Người chớm tân xuân, ta tất niên
Bên kia xao xuyên những hoa đèn
Bên nay đêm lạnh như lòng vắng
Còn chút nhớ người, không, cũng quên*

*Người ở đâu xuân, ta cuối đông
Chén xuân chưa uống đã nao lòng
Cố quận còn nâng hoài chén đắng
Say tỉnh giữa trời thao thức xuân*

*Tiếng pháo còn xôn xao bóng xưa,
Quan san chưa nguôi bấp giao thừa
Giữ nhau đóm lửa trong lòng ấm
Mai vẫn hẹn vàng một giấc mơ.*

San Jose, Calif. 13-2-2009

Biến Mất

*Biến mất nhé, thiên đàng hay địa ngục
Đừng hỏi giọt sương theo nắng về đâu
Nếu ngày mai mặt trời lại mọc
Thì đêm đêm nắng ngủ phía sương mù*

*Ánh sáng nhốt trong lòng tay úp
Vẫn tung tăng khi em phủi đôi tay
Khi ngã xuống trên mặt đời ngựa sấp
Xoay đồng xu, trời đất cứ cuồng quay.*

*Hồn ta trộn hồn em, hóa mộng
Mộng cứ say và nắng cứ tan sương
Nên biến mất, còn nửa hồn lạc lõng
Ngủ ngờ quay không biết của ai còn*

*Thì biến mất, như con đường cát gió
Dấu phảng phiu, ừ đã dấu chân ta.
Những thực mộng khóc cười ở đó
Mất hay còn thì cũng đã từng qua.*

*Vâng, biến mất, hư không hay bóng tối
Không thấy nhau bóng tối cũng hư không
Mỗi thình lặn đã chấp chùng tiếng nói
Giữa cuộc vui đôi lúc xoắn xang lòng*

San Jose, Calif. 31-1-2009

Nỗi Đau Địa Đàng

*Ngân ngọc, bô rôi đất trời
Giữa hai cây táo vĩnh đời đong đưa
Thương ta một vòng kim cô
Tổ tông tội nghiệt vàng mơ trên đầu
Vàng mơ. Không trước thì sau,
Trách chi con rắn làm đau địa đàng
Đã đành là tội phải mang
Nên chẳng một quả táo vàng nhòn nhơ?
Lúng la lúng lẳng kim cô
Ngàn năm quỳ dưới mơ hồ tội ai.*

San Jose, Calif. 22-2-2009

Ốc Mượn Hồn

(nhạc "Ốc Mượn Hồn", Trần Quang Lộc phổ)

Biển ạ, bên kia bờ có sóng?
Mang hộ về em một trái tim
Bên nay bờ, đã tràn xe cát
Ngàn năm con ốc mượn hồn em.

Này biển, ngàn năm là vỏ ốc
Đã chứa bao nhiêu những hẹn thề
Mơ một đêm thấy hồn rêu mọc
Đành sóng cuốn đi lại đây về

Xe cát, là vui hay lâm lỗi,
Đã tràn ời, đọa đến bao giờ?
Nếu mơ ước cũng thành có tội
Em xin hóa đá đến tàn mơ.

Ngàn khơi xa, dịu êm, chìm nổi?
Sao lặng thình khói sóng mịt mờ
Nếu thương nhớ cũng là có tội
Em nương theo sóng tìm ngày xưa.

Hỡi biển, biển còn bao nhiêu sóng
Cuốn hộ em nỗi nhớ sang bờ
Con đã tràn bên bờ quên bóng
Bỗng thấy mình mượn hồn, bơ vơ.

San Jose, Calif. 27-4-2010

ỐC MỤN HỒN

Thơ : Đặng Kim Cốc
Nhạc : Trần Quang Lộc

Phong cách ca trù (Đĩa ca đường đũa)

Biển à, biển à Bên kia bờ có sóng Mang bộ
 về mang bộ về em một trái tim. Bên này bờ đã trồng xe
 cát Ngăn năm con ốc mượn hồn em. (Hừ... hừ... hừ...) Đây biển này
 biển Ngăn năm lá vô ốc Chưa tao đâu đã chưa tao nhiều những bện thả Mớ một
 đêm thấy bôn rêu mọc, Đành sông cuốn đi lại đây về (Hừ... hừ...
 hừ...) Xe cát, Lá vui hay làm lỗi, Dá trắng diệp đến bao giờ. Nếu mớ
 Biển sóng, Hồn nhiên hay bôn đổi, Sao lẳng im chẳng nói lời nào. Nếu thương
 sớt cũng thành có tội, Thì xin hóa đá đến tận mớ
 nhớ cũng thành có tội, Bm nướng theo...
 sóng (ừ) tìm người thương. Hời biển, hời biển, Biển còn bao nhiêu sóng
 Cuốn bộ em, cuốn bộ em nổi như sang bờ. Con đã
 trắng bên bờ quên bóng Bông thấy mình mượn hồn bờ và

Long Lanh Tình Xa

*Nếu chỉ về để sẽ lại đi xa
Thì đừng về để còn chút mộng
Chiều cuối Chạp xôn xao màu hy vọng
Tết là bắt đầu rơi những cánh hoa*

*Nên thà những nụ Xuân hàm tiếu
Nụ chờ mai, hoa cứ mãi còn tươi
Những đêm trắng buồn hơn giọt lệ
Trong đợi chờ đã e ấp niềm vui*

*Là có nhau trong từng hơi thở
Là tâm tay như chạm bước anh về
Để còn mất ngàn năm là vô nghĩa
Chưa bên nhau đã nghĩ tới lần đi.*

Nỗi đợi chờ nằm im như bờ sông
Con nước xói, mặc bờ em bồi lở
Nói vui, là, giọt lệ thầm lặng úa
Hiểu thương yêu chỉ là đợi mong

Bởi anh về, cũng chỉ là ai đó
Cũng chỉ là tiếng bước giữa chiêm bao
Lời hứa của ngàn muôn kiếp trước
Lại hẹn nhau một kiếp mai nào

Thôi cứ như ngày mai đang bước
Thì cứ như, vâng, cứ như là...
Giọt lệ mặn đôi khi cũng ngọt
Dấu chân chim long lạnh tình xa

San Jose, Calif. 1-5-2010

Nhìn Nghiêng

*Nhìn nghiêng, là không thấy
Nửa mặt người bên kia
Lập lò trong bóng tối
Chút mặt trời về khuya.*

*Dưới mặt trời đen ấy
Đã bao nhiêu đập vùi
Em đừng quay mặt lại
Phấn son nào không tươi.*

*Vâng, cũng là son phấn
Cả hai bên mặt đời
Cứ bước hoài trong mộng
Nhìn nghiêng mà đi thôi.*

*Em đừng quay mặt lại
Đụng mặt trời bên nay
Có khi nào em thấy
Giọt thắm nghiêng mắt ai.*

Naples, Florida 13-11-2010

Giấc Mơ Rụng Cánh

*Kiếp không hóa, kiếp sau nào hẹn,
Con đường nào lạc một chiều trôi?
Thiên đàng, và lân chia tay ấy
Có còn trong mộng bướm hoa đời?*

*Khi bước theo em vào mộng寐
Là biết cuồng điên đá sỏi đau
Là ta cũng biết mai bưng tỉnh
Lơ láo nhìn nhau cõi thực, sâu.*

*Nên hóa kiếp, tìm lời hứa cũ,
Để có nhau, không để chờ nhau.
Không chỉ mộng, mà ra ngoài mộng
Nhớ lại xưa nào mình ở đâu*

*Thấy giấc mơ bay vừa rụng cánh
Trả xưa nào đó lại hôm nay
Con mưa lạ giữa bờ thu hạ
Run run bàn tay trong bàn tay.*

*Nên hóa kiếp để thôi tìm kiếm
Chân ta ấm xuống dấu chân mình
Có con đường mới mà không lạ
Bóng trộn vào nhau một tái sinh.*

Naples, Florida 12-11-2011

Lạ

*Có khi gì chẳng ra gì
Phân thân trăm ngã về, đi lạc loài
Có khi chẳng biết chờ ai
Ngàn năm hun hút rơi ngoài hư không
Ta gom ta lại lạ lòng
Sao như có mảnh đường không phải mình*

Naples, Florida 15-5-2011

Mà Nhớ Gì Không Biết Nhớ Gì

(nhạc: “Chiều Sẽ Về Đâu”, Vũ Vĩnh Phúc phổ)

*Biến mất khỏi đời nhau thôi nhé!
Trái đất tròn vốn có thật tròn đâu
Khi hai nỗi buồn quay về hai phía
Chút băng khuâng chợt lắng giữa hồn nhau*

*Không quay lại cũng không nhìn theo
Hai đôi mắt đã không còn trời đất
Không đã được và cũng không sẽ mất
Lững lờ nhau trong tiếng bước đi hiu!*

*Lôi đã chẳng còn về chung nữa
Tiếng bước từ mây thuở lạ bàn chân
Lạnh chiếc bóng về đâu bao thương nhớ
Bóng lung linh đường mai chẳng hẹn gần*

*Để tẻ buốt cả chiều Chủ nhật
Đâu đó buồn, nơi này cũng buồn lây
Lòng đã tịnh hay lòng đang nổi sóng?
Mà nhớ gì không biết nhớ gì đây!*

*Biến mất khỏi đời nhau để nhớ,
Mai một về đâu hai nỗi buồn ơi!
Hai nỗi buồn đẩy nhau về một phía
Sẽ là vui hay sẽ buồn gặp đôi?*

San Jose, Calif. 4-7-2011

Chiều sē về dāu ?

Thơ : Đặng Kim Côn

Nhạc : Vũ Vĩnh Phúc

Biến mất khỏi đời nhau thôi nhé! Trái đất

tròn vốn có thật tròn dāu? Khi hai nỗi buồn quay về hai

phía, Chút băng khuāng chợt lǎng giữa hỏn nhau. Lối

đã chẳng còn về chung nữa! Tiếng bước từ máy

thũa lạ bàn chân. Lạnh chiếc bóng về dāu bao thương

nhớ! Bóng lung linh đường mai chẳng hẹn

gân. Để tê buốt cả chiều Chúa nhật.

Đâu đó buồn ta cũng buồn lây. Lòng đã

lạnh hay lòng đang nổi sóng? Mà nhớ gì không

biết nhớ gì đây? Biến mất khỏi đời nhau để nhớ...!

Mai một về đâu hai nỗi buồn ơi!

Hai cực buồn đẩy nhau về một phía,

Tương như từng ánh mắt vọng xa xôi./.

Thu Mưa

*Thu se lòng trong gió
Sợ mưa chùng mong manh
Mưa nửa trời mắt đỏ
Nửa trời băng khuâng anh.*

*Cành thu xa, mưa khẽ
Chơi vui hắt bóng mình
Mưa kéo trời xa mãi
Dấu yêu về lung linh.*

*Mưa đi, thu khắc khoải
Nhuốm vàng từng bước em
Em và thu ở lại
Bên này bờ mộng mênh*

Tuy Hoà, Phú Yên 24-9-2013

Những dòng chữ nghiêng là những bài đã in trong các thi tập đã xuất bản trước đây:

- **Dưới Trời Dạ Ngọc** (Thư Ấn Quán XB).
- **Đẻ Trăng Khuya Kịp Rót Đầy Sớm Mai**
(Thư Ấn Quán XB).
- **Là Những Sớm Tinh Mơ** (Tiếng Quê Hương XB).
- **Nhạc Mưa** (Nhân Ảnh XB).

MỤC LỤC

Em Không Qua Cầu Sáng Nay	7
Mắc Mớ	8
Một Nhánh Sông Trôi	9
Vọng	11
Giáng Sinh Lặng Lẽ	14
Mùa Xuân Thăm Nuôi	20
Thăm Nuôi	21
DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC	23
BI KHÚC CỦA KẼ LƯU ĐÀY - Nguyễn Lệ Uyên	24
DƯỚI TRỜI DẠ NGỌC - Đậu Phi Hùng	72
Đặng Kim Côn... vài dòng kể lể	79
Còn Nguyên	84
Chênh Vênh	85
Biển Giữa Lòng Nhau	86
Trăng Bonsai	87
Có Một Vầng Trăng	87
Chén Rượu Cho Tuy Hòa	88
Chập Chờn Gối Mê	93
Chân Cầu Nước Xuôi	96
Mưa Ở Đâu Về	97
Bốn Mùa Của Em	98
Thôi Thà Mây Trôi	99

Chén Đẳng Bên Hàng Rào Thập Tự	
Mưa Phi Trường	102
Ngoại Giáo	103
Ngủ Nhé Ngàn Trùng	104
Bất Giác Nửa Đêm	105
Mệnh Mông Lục Bát	106
Bởi Không Thể Yêu Nhau	107
Giữa Trời Thao Thức Xuân	110
Biến Mất	111
Nỗi Đau Địa Đàng	112
Ốc Mượn Hồn	113
Long Lanh Tình Xa	115
Nhìn Nghiêng	117
Giấc Mơ Rụng Cánh	118
Lạ	119
Mà Nhớ Gì Không Biết Nhớ Gì	120
Thu Mưa	123

Nhân Ảnh
2026

Liên lạc tác giả

dangkimcon@ymail.com

Liên lạc Nhà xuất bản

han.le3359@gmail.com

(408) 722-5626

